

1 (He) Початок

Вона красива. Тепла. Ніжна. Світла. Мабуть, тому її й звать Світлана. У річці людської багнюки, що простягається цими бетонними джунглями, немов кров венами, вона — моє рятівне коло.

А від чого рятуватись?

Від себе не втечеш.

Але можна сховатись (хоча б на деякий час) від люті та невігластва. Як равлик у хатку, що обмежив світ своєю безпечною бульбашкою.

Іноді мені здається, що я її не гідний. Але їй не варто знати, що коїться в моїй голові. Бо вона буде використовувати це проти мене. Так ранять спогади.

Саме про це я думаю, коли кінчиками пальців торкаюсь її щоки.

Вона усміхається.

Її очі заплющені. Я хочу поцілувати ці пересохлі губи, що вмить можуть потріскатись.

Світлана накриває мої пальці своєю долонею.

Я намагаюсь поцілувати її. Вона ховає обличчя. Отака весела гра — дратувати мене з приводу й без. Наче їй це подобається. «Я заводжусь, коли ти психуєш». Ця дівчина вміє стуляти мені рота.

Я ніжно проводжу великим пальцем по її пересохлих губах. Відчуваю неприємну шорсткість. Света наче розуміє мене...

Наче розуміла завжди...

Наче розумітиме вічно...

Нарешті дозволяє поцілувати себе. Ніжно, немов у нашому розпорядженні все життя. Але...

Я відчуваю металічний присмак у роті. Намагаюся відсунути, щоб впевнитись, що ті блідо-рожеві губи таки потріскались.

Света хапає мене за потилицю п'ятірнею та починає палко цілувати.

Але мене напружує те, що я відчуваю: на її язиці — кров. Багато крові.

Таки відштовхую.

У сірих очах розгубленість, мовляв, що не так?

Та знаєш, серденько, все не так.

Ми голі серед білої порожнечі. Зі Светиною відкритого рота водоспадом стікає кров — вона вже залила груди та наближається тягучою масою до живота.

А ще її шкіра починає сохнути та набувати синього кольору. Наче гниє у мене на очах.

Від самої лиш думки про це мені стає зле та... шкода.

Я заплющую очі та ніздрями втягую повітря, якого у цьому проклятому місці немає.

Як і мене.

І тим паче її.

Є тільки біла порожнеча, що пожирає мою душу та тримає на межі життя завдяки гіркій настоянці зі спогадів.

Холодно. Наче до кісток промерз. От тобі й здоровий сон.

Света...

Кров...

Щось новеньке, треба буде їй розповісти. Хоча ні, не треба. Вона й так усе знає. Навіть набагато більше за мене.

Усе, видихай. Є інші питання, над якими треба сушити мозок.

Аж застогнав. Ця подорож — не те, чого люди прагнуть протягом життя. Зазвичай ми намагаємось уникнути минулого, а не зануритись у нього, як читач у книжку. До того ж, якщо помилок було нароблено стільки, що розгрібати — вічності не вистачить.

Тільки зараз помітив, що я сам у плацкарті. Дивно. Начебто до повного сідав. Сто відсотків до повного: сморід від шкарпеток,

хропіння, вмощування на скрипучих місцях... Але ж не могли всі вийти, а про тебе забути? Та ні, потяг продовжує рух — не «у кільцеву» ж їду.

Бляха, як же холодно! З рота йде пара. На вікні — іній. Якби спав без куртки, зовсім би задубів. Зовні теж не краще — товста снігова ковдра вкрила світ та підім'яла під себе різноманітність пейзажів. Які взагалі не те щоб вражали... Тільки якщо ви ніколи не бачили териконів.

Треба відлити. Зуби почищу, коли дістануся дому — лінки копирсатись у речах. Та й цілуватись усе одно нема з ким.

Света...

Жартівник від бога.

Підвівся. Від холоду ноги ватяні — таке враження, що спав, залишивши їх у калюжі.

Я дійсно сам у плацкарті. Але так навіть краще — ніхто не смердітиме та не втягуватиме в балачки. Хоча зараз я не проти заповнити решту поїздки «одноразовою» розмовою. Останнім часом у мене не лишилось речей, які «назавжди», які так-сяк змушують триматись за життя. А «одноразові» події нагадують куріння — імітація антистресу. Самонавіювання — непогане плацебо.

Ще перевага від самотнього перебування у потязі — можна не старатись утримати струмись у межах унітаза. Вагон хитає так, що головне — самому не звалитись у сечу.

Вода у крані крижана — до біса вмивання.

Повертаюся до свого місця та дістаю телефон. За розкладом маємо прибути за сорок хвилин. Чудово, є нагода роздивитись безмежні простори снігу за вікном та намагатись не думати про весь цей треш, що скоро звалиться мені на голову, ніби новина про звільнення перед новорічними святами. Відчуття великих проблем, що насуваються, набагато огидніше за невдачу метафору.

Ще й цей довбаний холод. Він перебиває всі думки, постійно акцентуючи на собі увагу. Не дозволяючи втекти. Можливо, не було б так кепсько, якби при собі була книга, але... Хрін би я витягнув руки з кишень. Куди подів рукавички? Треба буде знайти...

Я відчуваю металічний присмак у роті. Намагаюсь відсунути, щоб впевнитись, що ті блідо-рожеві губи таки потріскались.

Света хапає мене за потилицю п'ятірнею та починає палко цілувати.

Але мене напружує те, що я відчуваю: на її язиці — кров. Багато крові.

Таки відштовхую.

У сірих очах розгубленість, мовляв, що не так?

Та знаєш, серденько, все не так.

Ми голі серед білої порожнечі. Зі Светиною відкритого рота водоспадом стікає кров — вона вже залила груди та наближається тягучою масою до живота.

А ще її шкіра починає сохнути та набувати синього кольору. Наче гние у мене на очах.

Від самої лиш думки про це мені стає зле та... шкода.

Я заплющую очі та ніздрями втягую повітря, якого у цьому проклятому місці немає.

Як і мене.

І тим паче її.

Є тільки біла порожнеча, що пожирає мою душу та тримає на межі життя завдяки гіркій настоянці зі спогадів.

Холодно. Наче до кісток промерз. От тобі й здоровий сон.

Света...

Кров...

Щось новеньке, треба буде їй розповісти. Хоча ні, не треба. Вона й так усе знає. Навіть набагато більше за мене.

Усе, видихай. Є інші питання, над якими треба сушити мозок.

Аж застогнав. Ця подорож — не те, чого люди прагнуть протягом життя. Зазвичай ми намагаємось уникнути минулого, а не зануритись у нього, як читач у книжку. До того ж, якщо помилок було нароблено стільки, що розгрібати — вічності не вистачить.

Тільки зараз помітив, що я сам у плацкарті. Дивно. Начебто до повного сідав. Сто відсотків до повного: сморід від шкарпеток,

хропіння, вмощування на скрипучих місцях... Але ж не могли всі вийти, а про тебе забути? Та ні, потяг продовжує рух — не «у кільцеву» ж їду.

Бляха, як же холодно! З рота йде пара. На вікні — іній. Якби спав без куртки, зовсім би задубів. Зовні теж не краще — товста снігова ковдра вкрила світ та підім'яла під себе різноманітність пейзажів. Які взагалі не те щоб вражали... Тільки якщо ви ніколи не бачили териконів.

Треба відлити. Зуби почищу, коли дістануся дому — ліньки копирсатись у речах. Та й цілуватись усе одно нема з ким.

Света...

Жартівник від бога.

Підвівся. Від холоду ноги ватяні — таке враження, що спав, залишивши їх у калюжі.

Я дійсно сам у плацкарті. Але так навіть краще — ніхто не смердітиме та не втягуватиме в балачки. Хоча зараз я не проти заповнити решту поїздки «одноразовою» розмовою. Останнім часом у мене не лишилось речей, які «назавжди», які так-сяк змушують триматись за життя. А «одноразові» події нагадують куріння — імітація антистресу. Самонавіювання — непогане плацебо.

Ще перевага від самотнього перебування у потязі — можна не старатись утримати струмінь у межах унітаза. Вагон хитає так, що головне — самому не звалитись у сечу.

Вода у крані крижана — до біса вмивання.

Повертаюсь до свого місця та дістаю телефон. За розкладом маємо прибути за сорок хвилин. Чудово, є нагода роздивитись безмежні простори снігу за вікном та намагатись не думати про весь цей треш, що скоро звалиться мені на голову, ніби новина про звільнення перед новорічними святами. Відчуття великих проблем, що насуваються, набагато огидніше за невдачу метафору.

Ще й цей довбаний холод. Він перебиває всі думки, постійно акцентуючи на собі увагу. Не дозволяючи втекти. Можливо, не було б так кепсько, якби при собі була книга, але... Хрін би я витягнув руки з кишень. Куди подів рукавички? Треба буде знайти...

А якщо заплющити очі — мороз також дошкулятиме?

Сніг... Крига...

Та що ж це, бляха, таке?

Всесвіт (чи його рештки) підштовхують мене до медитації. Треба думати про щось хороше — одразу полегшає. Принаймні так має бути.

Пісок, пальми, океан. Або море. А чи є моря, біля берегів яких ростуть пальми?

Бляха, не працює — з таким контрастом температур кістки немов викручує. Ногам узагалі торба — задубіли. Підшва та шви цілі, наче все сухе. Педальки нові, було б прикро так швидко їх вбити. Продавець казав, що ці «фолени»* підійдуть під нашу зиму. Або набрехав, або цей потяг із кожним кілометром мчить усе глибше в мою душу. А там темно, бридко й незатишно...

Холодно...

Холодно...

Холодно...

Кров...

...гаряча, немов...

...гаряча...

— ... не спи!

— Кирило!..

— Свєта...

— ...ять, не спи!

— Я кохала тебе. Я хочу до тебе.

— Чаю, кави?

Я розплющив очі. Провідник — молодий хлопчина, ще явно студент. Мабуть, саме такий на вигляд мій янгол-охоронець.

— З вами все гаразд?

— А, так, пробачте. Змерз, як паскуда. Чаю, — вичавив я усмішку. Та додав: — З лимоном!

От тепер на серці потеплішало. Мабуть, таки іноді безпечніше (тепліше?) не просто чекати, а чогось прагнути. Навіть якщо

* Кросівки відомого взуттєвого бренду «Fallen». Тут і далі прим. авт.

це банальна чашка чаю. У потязі, скоріш за все, буде не «чашка», а... О-о-о, як він швидко!

— Дякую, — я підсунув до себе склянку та почав гріти руки.

Хлопець недвозначно стояв наді мною.

— Вибачте, — заліз я до кишені. — Скільки з мене?

— Дві гривні, — стандартна ціна. Це ж не кава, за яку можна здирати до чотирьох.

Задубілими пальцями я дістав гаманець, висмикнув купюру, на якій було зображено чи то вкрай втомленого, чи то пафосно серйозного Ярослава Мудрого.

— Дякую, — кивнув хлопець та зробив крок углиб вагона.

— А ви не знаєте, що то в Мудрого за капелюх?

— Перепрошую? — не зрозумів він.

Я відсorbнув чай — тепло піснею почало лунати всередині.

— Купюра. Дві гривні. Там Мудрий у смішному капелюсі.

— А, — зсунув брови провідник. — Ні, не знаю.

— Шкода. А чому, до речі, я сам у вагоні?

— Усі вийшли, — знизав хлопець плечима.

— Дуже цікаво. Вперше з таким стикаюсь. Гадав, що всі додому їдуть. Вибачте, — усміхнувся я. — У вас, мабуть, є якісь справи, а я тут верзу бозна-що. Просто немає з ким поговорити.

— Ясно, — закивав провідник. Мабуть, не був би таким добрим, то пішов би, а так залишився і спитав: — Додому їдете?

— Так. Додому, — важко зітхнув, бо тепер для мене це стало синонімом до слів «проблеми» чи «срака». — Майже тринадцять років не був.

— Ого!

— Пролетіло, як десять хвилин.

— Ви навіть до батьків не їздили?

— Більше тобі скажу: я з ними майже не спілкувався. Тільки через молодшого брата.

— Я не уявляю, як це.

Я міг би розповісти тобі, як це насправді просто й зручно: не звітувати (не давати підґрунтя для материнських пліток) щовечора про свій стан та справи; не відкладати грошей (яких зазвичай немає) на свята та не ганьбитися через лицемірство